

HEVESI JUDIT

Szemtanúk

Nem hallja az ég
hogy szólok
süketek a felhők
hiába sír hozzád
sodoma
mikor megnyílik a föld
és talpad égeti már
a nyelvük
keresd a tükröt
úgyse látod
köszöntsd most
és tartsd magad
mert neki te vagy
a rossz oldal
a lángfüggöny előtt
énekelsz a szabadságról
hogy a testek
mint fehér galambok
enyésznek el bennük
fordulj vissza
tekinteteddel pusztítsd
míg mented
magad
de ha varrat lesz
a szélvihar
majd elernyednek a karok
én magamat temetem
és kaddist teérted mondok

Gyerek a királynál

otthonos a nyugtalanság, ismerősek ezek az idegenek is,
de ezt a mesét itt ők sem, tán senki nem ismeri.

mert lehetne ez egy mese, csak nincs, ki mesélje,
vagy lehetne egy másik, ha lenne kinek mesélned,
az ideje múlt legyen, persze hiába, senki nincs, ki megélje.

legyen ez egy rekviem,
a meg nem ismert álmokért,

most élő halottaidért imádkozz,
hátha benned magukat egyszer tán mégis felismerik.

pedig tudod, hogy nem látnak, a homokember kiette a szemük.
te meg folyton a kaleidoszkópba bámulsz, ha mondja
gyermekem, mindenkinek vannak halottjai.
beletörődsz, ő mégis él,
és bár elfelejtetted az imát, amit tőle tanultál,
még mindig nem érted, mért hallgat oly kitartóan feletted az Isten.

